

halvt fra siden. (I seilersproget har man vel et fint uttrykk for dette, men vi skiseilere er ikke så bevandret uti denne terminologi). Sneen pisket så vi hverken så himmel eller jord. Vi klynget oss da fast til seilet, 2 mann i den ene ende og 4 i den andre, og avsted bar det i flott fart på skrå av vinden. Vi brukte kompasset for å holde retningen, og før vi visste ordet av det, var vi blåst over vannet.

Syltraktene og Rørosvidda er som skapt for skiseilas. Men det viser sig ofte å være gunstig å seile i dalstrøk. Vinden blåser jo ofte etter terrenget og man har jo like stor chance for å få den med som mot. Og blåser vinden kraftig opover en fjellside, kan man ofte seile opover, slå sammen seilet der oppe, huke sig ned og kjøre tilbake. Det praktiserte jeg engang sammen med en venn med stort hell ved Sylstugan. Vi seilte for en frisk vind på skaresne opover mot Vaktklumpen. Oppe i fjellsiden rullet vi seilet på en av stokkene og fikk oss en frisk utforkjøring ned til Sylstugan. Om og om igjen foretok vi eksperimentet. Alltid var det like morsomt, og det skulde noget til for å bli lei det, når man kunde «renne sig» både opover og nedover.

Mest nytte hadde jeg av seilet engang til syketransport. Tilfellet var også ved Sylstugan. Jeg hadde forstrukket den ene ankel og klarte ikke å stå på foten, bare hvile den på skien, og å gå var selvfølgelig umulig. Til Storlien er nærmere 4 mil, og dit måtte jeg. Nogen venner vilde lage en skikjelke for mig. Men nu fikk seilet gjøre nytte for sig. Det var medvind. Jeg klarte jo saktens å stå på en fot og holde i seilet, og med min venn i seilets annen ende bar det avsted. Ca. 100 påskeskiløpere var startet før oss, da vi kom sent avsted. En efter en ség vi forbi, og midtveis lå vi først av samtlige. Ja, det var syketransport som sa seks!

Det kunde fortelles mange interessante ting om skiseilas. Selv om det er seil og vind med i spillet, behøver det ikke å være skipperkrøner.

Dere som ikke har forsøkt skiseilas før, vil jeg absolutt anbefale å gjøre et forsøk. Jeg er forvisset om at dere vil få meget glede av det! Så ønsker jeg både dere og denne sportsgren «vind i seilene» — og spesielt at dere må få *med*-vind!

Leif Altern.

Påskeværet i Trondheim de siste 25 år.

Av Charlotte Håkonson-Hansen.

Fjellet lå der og løkket. Menneskene fant veien sommers tid og fikk styrke og helbred i dets vidunderlig herlige luft.

Vinteren fikk fjellet ha for sig selv, Bare en og annen skytter satte får efter sig.

Slik var det for en menneskealder siden. Men nu er fjellet blitt befolket like meget om vinteren som sommeren. Turistforeningene har ført op den ene hytten efter den annen i de herligste skiterreng. Veier er forsvarlig vardet op. Og på mangt et fjell pranger nu store høifjellshoteller som kan gi allverdens komfort til gjestene. Ikke møisommelig må en klatre op de steile stier, nu går bilene sin seiersgang helt til topps der ingen før kunde våge liv og lemmer.

Ikke er det å undres over at byfolket drar ut i flokk og følge til fjellet. Og især er påsken blitt deres utfartstid. Når påsken nærmer sig, går praten i sporvognene og på gatene slik: Hvor skal dere hen? Når reiser dere? Hele luften er fylt av forventning over den herlighet som venter.

Og de lykkelige kan ligge i høifjellsluft på den skinnende hvite sne og la sig brune. Helst vilde de vel ha den sorte negerhud til beskyttelse når solen svir så det smerter; dog la gå, de skal nok overraske sine brødre og søstre blekfjes med sin mørke lød når de går «på strøket».

Men påsken i fjellet er ikke bare strålende. Stormen kan lumsk ligge bak fjelltoppene, og i ett nu forvandles hele billedet til et tett snevær. En ser ikke hånd for sig. De vardede veier er borte. Stupet er der, og det blir ens siste reise.

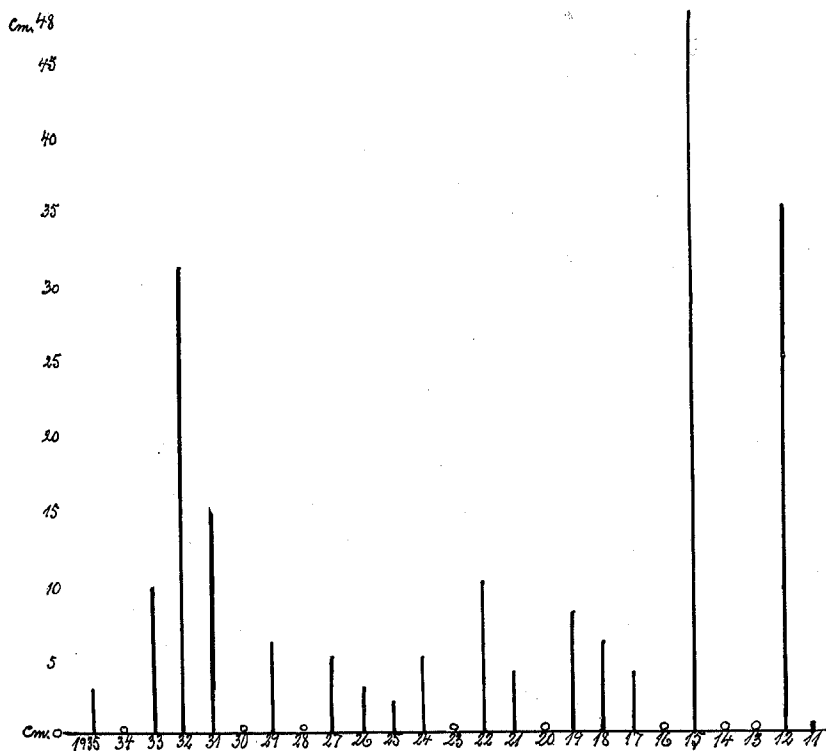

Diagram over snedybden gjennom 25 år.

For å få noen kjensgjerninger om påskevær, har jeg trålet gjennom de siste 25 års påsker slik de er registrert i den meteorologiske stasjons optegnelser.

Som *snerike* kan her nede i byen bare 1912, 15 og 32 betegnes. Aller rikest var 1915 med sine 48 cm.s snedybde den 3. april, påske-aften. Den var også en fin dag med sol.

Men den skjønneste av alle påskene tilhører nok 1932. Rikelig med sne, 31 cm., de tre første dagene. Kulde hadde vi, ned til -10 gr. Dog, solen strålte hver en dag, og dagene blev vidunderligere efter hvert.

Snefattige var 12 av de 25 påsker. Av dem hefter vi oss ved 1935, 34, 25 og 20. Dog solfylte og varme var de alle. Både 1935 og 1920 hadde 14 graders varme.

Men den varmeste påske hadde vi i 1913 med $+15$ gr. C. 2. påskedag, 24. april.

Alt ialt har vi hatt flere varme påsker enn kolde.

Av stormfulle påsker har vi hatt 8, av de regnfulle like mange. Ikke alltid har de vært både storm- og regnfulle. Men i 1921, 19 og 13 viste påsken sig nik på både storm og regn. Mest regn fikk vi i 1921. Den stormfulleste påske hadde vi i 1927.

Været kan ha fortonet sig en del anderledes for dem på fjellet. De kan nu sammenligne været der og her.

Charlotte Håkonson-Hansen.